

Людина, яка померла двічі

КУПИТИ

- Бестселер із багатомільйонними накладами
- Від автора «Клубу вбивств по четвергах»
- Права на екранізацію придбав Стівен Спілберг

Успішно розкривши попередню справу, невгамовний «Клуб убивств по четвергах» не планує спочивати на лаврах. Та їм би й не вдалося, адже Елізабет отримує листа — не дуже бажаний привіт із минулого. Ексцентричні пенсіонери незчулися, як їх втягнули в нову таємницю. Тут і пограбований злочинець, вельми закоханий у свій садочок, і британська контррозвідка, і класично суворий колумбійський картель... а ще браслети дружби, маргаритки й вівсяні батончики. Та головне — зниклі діаманти вартістю двадцять мільйонів фунтів. Як тут встояти і не поринути в розслідування з головою?

Але цього разу ігри можуть швидко скінчитися, адже таємницю супроводжують цинічні вбивства. Елізабет, Джойс, Ібрагім і Рон, із допомогою своїх друзів у поліції, мусять в усьому розібратися — аби тільки не було запізно.

Продовження пригод підстаркуватої
четвірки детективів

ЛЮДИНА, ЯКА ПОМЕРЛА ДВІЧІ

Річард
ОСМАН

Ця книжка — як бальзам на душу.
«Daily Express»

КСД

Richard OSMAN

THE MAN WHO DIED TWICE

A NOVEL

VIKING
an imprint of
PENGUIN BOOKS

Річард ОСМАН

ЛЮДИНА, ЯКА ПОМЕРЛА ДВІЧІ

РОМАН

Переклад з англійської Віталія Ракулєнка

ХАРКІВ
2023 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-12-9950-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:

Osman R. The Man Who Died Twice : A Novel / Richard Osman. — London : Viking, 2021. — 432
р.

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

Осман Р.

О-74 Людина, яка померла двічі : роман / Річард Осман ; пер. з англ. В. Ракуленка. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 432 с.

ISBN 978-617-12-9860-6

ISBN 978-0-241-42543-5 (англ.)

Успішно розкривши попередню справу, невгамовний «Клуб убивств по четвергах» не планує спочивати на лаврах. Та їм би й не вдалося, адже Елізабет отримує листа — не дуже бажаний привіт із минулого. Ексцентричні пенсіонери незчулися, як їх втягнули в нову таємницю. Тут і пограбований злочинець, вельми закоханий у свій садочок, і британська контррозвідка, і класично суворий колумбійський картель... а ще браслети дружби, маргаритки й вівсяні батончики. Та головне — зниклі діаманти вартістю двадцять мільйонів фунтів. Як тут встояти і не поринути в розслідування з головою?

Але цього разу ігри можуть швидко скінчитися, адже таємницю супроводжують цинічні бивства. Елізабет, Джойс, Ібрагім і Рон, із допомогою своїх друзів у поліції, мусять в усьому розібратися — аби тільки не було запізно.

УДК 821.111

© Richard Osman, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячую Рубі й Сонні — я дуже гордий і щасливий бути вашим татом

Сильвія Фінч роздумує, скільки ще протримається.
Вона переставляє ноги. Замшеві туфлі потемніли від осінніх
калюж.
Смерть висить над нею тонкою імлою. Вона в її волоссі, в одязі.
Це ж, мабуть, бачить кожен перехожий?
Чи позбудеться вона її колись? Сильвія сподівається, що так,
а також сподівається, що ні.
Коли востаннє ставалося щось по-справжньому хороше? Щось
таке, що дало їй надію?
Коли Сильвія вводить код на дверях, крізь хмари пробивається
сонце.
Вона заходить.

Наступного четверга...

— Я розмовляла з однією жінкою з Раскін-Корта, і вона сказала, що сидить на дієті, — каже Джойс, допиваючи залишки вина в келиху. — Їй вісімдесят два!

— Ходунці роблять людину візуально гладкішою, — вставляє Рон. — Отими своїми тонкими ніжками.

— Нащо сидіти на дієті у вісімдесят два? — питає Джойс. — Що вже тобі зробить сосиска в тісті? Уб'є? Пф, нехай стає в чергу.

«Клуб убивств по четвергах» закрив засідання. Цього тижня вони розглядали давню справу продавця газет із Гастінгса, який убив з арбалета чоловіка, що вдерся до його крамниці. Продавця були арештували, аж тут утрутилися медіа. Суспільний консенсус полягав у тому, що людина має право захищати власну лавку й з арбалетом, чорт забирай. Газетяра виправдали, він вийшов на волю з гордо піднятою головою.

Десь через місяць поліція з'ясувала, що невдаха-грабіжник раніше зустрічався з юною донькою газетяра і що останній мав довгу історію завдання тяжких тілесних ушкоджень, але на той час усі вже забули про цю справу. Врешті-решт, то був 1975 рік. Камер не було, й ніхто не хотів здійсмати бучу.

— Як думаєте, мені із собаки вийде пристойний компаньйон? — питає Джойс. — Я подумала, що могла б завести собаку, або ж інстаграм.

— Я не радив би, — каже Ібрагім.

— Ой, ти виступав би проти всього, — каже Рон.

— Загалом так, — погоджується Ібрагім.

— Невеликого собаку, звісно, — каже Джойс. — Великого в мене пилосмок не потягне.

Джойс, Рон, Ібрагім і Елізабет насолоджуються обідом у ресторані, розташованому в самому серці селища Куперс-Чейз. На столі стоять пляшка червоного й пляшка білого вина. На годиннику за чверть дванадцята.

— Не заводь маленького собаку, Джойс, — каже Рон. — Маленькі собаки — це як низькі чоловіки: завжди прагнуть щось довести. От і галасують та гавкають на машини.

Джойс киває.

— Тоді, може, середнього розміру? Елізабет?

— М-м-м, непогана думка, — відповідає Елізабет, хоч і не слухає по-справжньому. Та і як же слухати, коли оце отримала такого листа?

Звісно, вона вловлює основне. Елізабет завжди насторожі, тому що ніколи не знаєш, що може впасти тобі на голову. Вона за своє життя чула все і про все. Уривок розмови в берлінському барі, недбало кинуте слівце російського моряка у відпустці, що зійшов на берег у Тріполі. Наразі ж, у четвер, в обідню пору, в сонному пенсійному поселенні у Кенті скидається на те, що Джойс хоче собаку, навколо цього точиться дискусія про розміри, а Ібрагім сумнівається. Але думає Елізабет про інше.

Про лист, який просунула під її двері невидима рука.

*Люба Елізабет,
цікаво, чи пам'ятаєш ти мене? Можливо, ні, але без зайвої скромності вважаю, що так.*

Життя знов узялося до своїх трюків, і я, заїхавши сюди цього тижня, дізнався, що ми тепер сусіди. Потрапив у добірне товариство! Ти, певно, думаєш, що сюди тепер пускають усяких старих босяків.

Знаю, що востаннє ми бачилися досить давно, але думаю, що було б чудово поновити наше спілкування після стількох років перерви.

Чи не зайдеш ти до мене на один-два келихи в Раскін-Корт, квартира 14? На таке собі новосілля? Коли так, як тобі завтра о третій пополудні? Відповідати нема потреби, я все одно чекатиму на тебе з пляшкою вина.

Буде справді приємно знову тебе побачити. Нам стільки всього треба переповісти одне одному. Скільки води сплило під мостом і всяке таке.

Я дуже сподіваюсь, що ти мене таки пам'ятаєш і що ми таки побачимося завтра.

*Твій старий друг,
Маркус Кармайкл*

І з того часу Елізабет тільки про лист і думає.

Востаннє вона бачила Маркуса Кармайкла наприкінці листопада 1981 року, однієї дуже темної та холодної ночі коло мосту Ламбет. На Темзі тоді був відплив, а дихання клубочилося парою в морозному повітрі. Елізабет очолювала команду спеціалістів. Вони приїхали на білому, потертому ззовні фургоні, що начебто належав фірмі «Г. Проктер — вікна, ринви, будь-яка робота», але всередині повнілися осяйними кнопками й екранами. Один молодий констебль обгородив для них берегову смугу та закрив хідник на набережній Альберта.

Елізабет і її команда спустилися кам'яними сходами, що обросли смертельно підступним слизьким мохом. Річка відступила й відкрила поглядам спертий об найближчу кам'яну опору мосту майже сидячий труп. Елізабет подбала, щоб усе було зроблено як слід. Один з її спеціалістів оглянув одяг і передивився кишені важкого пальта, молода жінка з Гайгейта зробила фотографії, а лікар зафіксував смерть. Було ясно, що чоловік стрибнув або його зіштовхнули в Темзу десь вище за течією. Це вже мав вирішити патологоанатом. Усе буде надруковано у звіті, який хтось складе, а Елізабет просто додасть унизу свої ініціали. Чисто й охайно.

Дорога назад, угору слизькими сходами, з мертвим тілом на військових ношах, забрала більше часу. Юний констебль, збуджений тим, що його покликали допомогти, упав і зламав гомілку, а їм тільки цього бракувало. Вони пояснили хлопцю, що наразі не можуть викликати швидку, і він сприйняв це доволі мужньо. А через кілька місяців здобув підвищення з неочевидного приводу, тож у довшій перспективі ніхто не постраждав.

Її невелика команда досягла набережної, а там тіло завантажили в білий фургон. «Будь-яка робота».

Команда розійшлася, крім Елізабет і лікаря, які залишилися з тілом у фургоні, що повіз їх до моргу в Гемпширі. Вона раніше не працювала із цим лікарем — ставний, червоноликий, темні вуса із сивиною, —

але він був доволі цікавий. Такого чоловіка легко запам'ятати. Вони побалакали про евтаназію та крикет, поки лікар не задрімав.

Ібрагім тримає у руці келих і доводить своє:

— Боюся, що взагалі не радив би заводити собаку, Джойс, чи то малого, чи то середнього, а чи то великого. На цьому етапі життя.

— Ой, починається, — каже Рон.

— У середнього собаки, — веде далі Ібрагім, — скажімо, в тер'єра, як-от джек-рассела, очікувана тривалість життя десь чотирнадцять років.

— Хто сказав? — питає Рон.

— Сказав Кінологічний клуб Великої Британії, якщо ти раптом захочеш це оскаржити, Роне. Ти хотів би це оскаржити, Роне?

— Ні, я тобі вірю.

— Так от, Джойс, — продовжує Ібрагім, — тобі ж зараз сімдесят сім років?

Джойс киває.

— Наступного року сімдесят вісім.

— Це очевидно, так, — погоджується Ібрагім. — Отож, з огляду на те що тобі сімдесят сім, ми мусимо зважити на твою очікувану тривалість життя.

— Ой, залюбки! — каже Джойс. — Обожаю таке. Мені якось на набережній розкладали таро. Ворожка сказала, що мені перепадуть великі гроші.

— Якщо конкретніше, то мусимо зважити на таку ймовірність: чи твоя очікувана тривалість перевищить очікувану тривалість життя середнього собаки.

— Гадки не маю, як це ти так і не одружився, старий, — каже Рон Ібрагіму й бере з кулера на столі пляшку білого вина. — Не говорить, а медом поливає. Комусь додати?

— Дякую, Роне, — каже Джойс. — Лий по вінця, щоб двічі не вставати.

Ібрагім веде далі:

— Імовірність того, що сімдесятисемирічна жінка проживе ще п'ятнадцять років, становить п'ятдесят один відсоток.

— Чудово, — каже Джойс. — Великі гроші, до речі, мені так і не перепали.

— Тож якщо ти зараз заведеш собаку, Джойс, то чи переживеш її? Ось у чому питання.

— Я пережив би собаку просто з принципу, — каже Рон. — Ми б сиділи у протилежних кутках кімнати, зиркали б одне на одного й чекали б, кого винесуть першим. Не мене. Це як того разу, коли ми в сімдесят восьмому вели переговори з «Брітіш Лейландом». Щойно один із них пішов до туалету першим, я зрозумів, що ми їх переграли. — Рон перехиляє ще вина. — Не можна йти до туалету першим. Хоч у вузол зав'яжись, якщо треба.

— Правда в тому, Джойс, — каже Ібрагім, — що, може, тобі й варто завести пса, а може, й не варто. П'ятдесят один відсоток. Це як монетку кидати, а я не вважаю це прийнятним ризиком. Не можна помирати раніше за свого собаку.

— Це таке давнє єгипетське прислів'я чи давнє психіатрієне прислів'я? — питає Джойс. — Чи ти це щойно придумав?

Ібрагім знову схиляє келих у бік Джойс — ознака того, що потік мудрості ще не закінчився.

— Звісно, треба померти раніше за своїх дітей, бо ми вчимо їх жити без нас. Але не раніше за собаку. Ми вчимо собаку тільки того, як жити з нами.

— Дякую, Ібрагіме, це, безперечно, пожива для роздумів, — каже Джойс. — Хоч і дещо бездушна. Тобі так не здається, Елізабет?

Елізабет чує це, але подумки вона досі всередині фургона, що мчить уперед з трупом і лікарем на борту. То був не єдиний такий випадок у кар'єрі Елізабет, але досить незвичний, щоб запам'ятатися, — це підтвердили б усі, хто знав Маркуса Кармайкла.

— Обіграй Ібрагімів тоталізатор, — каже Елізабет. — Заведи вже старого собаку.

І ось, через багато років, знову Кармайкл. Чого він хоче? Дружньої балачки? Спогадів перед затишним каміном? Хтозна.

Рахунок до їхнього столика приносить новенька офіціантка. Її звуть Жоржина, і в неї татуювання маргаритки на передпліччі. Жоржина працює в цьому ресторані вже майже два тижні, і поки що відгуки про неї не дуже прихильні.

— Ти принесла нам замовлення дванадцятого столика, Жоржино, — каже Рон.

Жоржина киває.

— Ой, так, це ж... я така неуважна... який у вас столик?

— П'ятнадцятий, — каже Рон. — Це видно з великої цифри п'ятнадцять, написаної на цій свічці.

— Даруйте, — каже Жоржина. — Просто треба запам'ятати їжу, а тоді донести її, а тоді ще цифри. Я врешті таки все опаную.

Вона повертається на кухню.

— Вона дуже хороша, — каже Ібрагім, — але не дуже придатна для цієї ролі.

— Але в неї чудові нігті, — каже Джойс. — Бездоганні. Правда ж, Елізабет, бездоганні?

Елізабет киває.

— Бездоганні.

Це не єдине, що вона помітила в Жоржині, яка зі своїми нігтями й некомпетентністю з'явилася начебто нізвідки. Але поки що в неї на думці інше, тож таємниця Жоржини може почекати.

Вона подумки знову проходить текстом листа. *«Цікаво, чи пам'ятаєш ти мене? Стільки води сплило під мостом...»*

Чи пам'ятала Елізабет Маркуса Кармайкла? Яке безглузде запитання. Вона знайшла тіло Маркуса Кармайкла, притулене до мосту через Темзу, під час відпливу. Вона гупої ночі допомагала нести те тіло вгору слизькими кам'яними сходами. Вона сиділа за пів метра від його трупа в білому фургоні з рекламою послуг мийників вікон. Вона повідомила новину його молодій дружині, вона стояла над його могилою на похороні — на знак доречної поваги.

Тож так, Елізабет дуже добре пам'ятає Маркуса Кармайкла. Але нині час повертатися до квартири. Одна справа за раз.

Елізабет тягнеться до білого вина.

— Ібрагіме, не все можна зводити до чисел. Роне, ти помреш задовго до собаки, бо очікувана тривалість життя чоловіків набагато нижча за таку в жінок, а ти ж знаєш, що терапевт каже про твій цукор. І Джойс, ми обидві знаємо, що ти вже зважилася. Ти візьмеш собаку з притулку. Він зараз сидить собі сам-один, у нього величезні очі, і він чекає на тебе. Ти не зможеш опиратися, а крім того, він буде розвагою для всіх нас, тож годі вже це обговорювати.

Впоралася.

— А як щодо інстаграму? — каже Джойс.

— Я навіть не знаю, що це таке, тож як забажаєш, — каже Елізабет і допиває вино.

Запрошення від мерця? Зваживши все, вона приймає його.

— Ми днями дивилися «Мандрівних антикварів», — каже старший інспектор Кріс Гадсон, стукаючи пальцями по керму. — І тут показують одну жінку, а в неї отакі керамічні глечики, і твоя мама схиляється до мене й каже...

Констебль Донна де Фрейтас б'ється головою об панель з приладами.

— Сер, я вас благаю. Буквально благаю. Будь ласка, припиніть балакати про мою маму хоч на десять хвилин.

Кріс Гадсон нібито має бути її наставником і помічником на шляху до карного розшуку, але з їхньої взаємної майже абсолютної неповаги, а також з їхньої дружби, що розцвіла в мить знайомства, цього зовсім не видно.

Донна познайомила Кріса, свого начальника, з Патріцією, своєю мамою. Була подумала, що вони можуть підійти одне одному. Виявилося, що вони аж трохи занадто підходять одне одному, як на її думку.

Засідки з Крісом Гадсоном колись були веселими. Вони їли чипси, розгадували кросворди, пліткували про нового сержанта, який щойно прибув до Фейргейвена й уже встиг випадково послати знімок свого пеніса власнику місцевої крамниці, який попросив поради щодо захисних ґраток на вікна.

Вони сміялися, їли, виправляли світ на краще.

А зараз? Зараз, цього осіннього вечора, коли вони сидять у Крісовому «форді фокусі» й стежать за штабом Конні Джонсон у гаражах? У Кріса із собою лоточок, наповнений оливками, морквяними паличками й хумусом. Лоточок купила її мама, хумус робила її мама, морквяні палички нарізала її мама. Коли Донна запропонувала купити «кіткат», він глянув на неї і сказав: «Порожні калорії».

Конні Джонсон була привітна дилерка наркотиків. Щоправда, нині вона вже торгувала гуртовими партіями. Місцевий ринок наркотиків скількись років контролювали брати Антоніо, але вони зникли безвісти десь рік тому, тож Конні заповнила собою ту прогалину. Питання, чи була вона просто гуртовою дилеркою наркотиків, а чи ще й убивцею, стояло відкрите, але хай там як, саме тому вони цей

тиждень сиділи у «форді фокусі» й наводили бінокля на фейргейвенські гаражі.

Кріс скинув трохи ваги, зробив гарну зачіску й ходив у відповідних своєму віку кросівках — усе це Донна вже казала йому зробити. Вона вдалася до всіх відомих трюків, щоб заохотити, переконати, вмовити його дбати про себе. Але виявилось, що весь цей час єдиною справжньою мотивацією, якої йому бракувало, щоб змінитися, був секс із її мамою. Треба бути дуже обачною у своїх бажаннях.

Донна падає на спинку крісла й надуває щоки. Вона б зараз убила за «кіткат».

— Гаразд, гаразд, — каже Кріс. — Добре, я бачу дещо, що починається на букву «я».

Донна визирає у вікно. Далеко вниз вона бачить ряд гаражів, один з яких належить Конні Джонсон, новому наркобарону Фейргейвена. Новій наркобаронесі? За гаражами видніється море. Чорнильно-чорний Англійський канал, місяць висвітлює обриси легеньких хвиль. Далеко в морі, на обрії, світиться вогник.

— Яхту? — каже Донна.

— Ні, — відповідає Кріс, хитаючи головою.

Донна потягується й повертає погляд на ряд гаражів. Якась постать у капюшоні й на велосипеді під'їздить до гаража Конні й гупає у двері. Їм чутно слабке відлуння металевого грому аж угорі на пагорбі.

— Якогось пацана на ровері? — каже Донна.

— Ні, — відповідає Кріс.

Донна дивиться, як відчиняються двері і хлопець заходить усередину. Це тривало цілий день і кожен день. Кур'єри заходили й виходили. Йшли далі з коксом, ексом і гашишем, поверталися з готівкою. Безперервно. Донна знає, що вони могли б зараз завалитися з рейдом і знайти невеличкі поклади наркотиків, знудженого посередника, що сидітиме за столом, і юнака на велосипеді. Натомість їхня команда вичікує, фотографує всіх, хто заходить або виходить, стежить за тим, куди вони прямують далі, намагається зібрати повну картинку діяльності Конні Джонсон. Вони збирають достатню кількість доказів, щоб перекрити їй кисень одним махом. Якщо пощастить, то буде ціла низка рейдів на світанку. Якщо пощастить ще більше, вони покличуть групу тактичної підтримки з пневматичними

таранами для дверей, і один із членів групи тактичної підтримки буде неодружений.

— Яскравий жилет? — каже Донна, побачивши жінку, що йшла вулицею до паркінгу.

— Ні, — каже Кріс.

Головним призом була сама Конні Джонсон. Ось чому вони з Крісом зараз тут. Чи справді Конні безкарно вбила двох конкурентів?

Іноді серед молоді на велосипедах траплялися знайомі обличчя. Старші члени фейргейвенського наркосередовища. Кожне ім'я записували. Якщо Конні таки вбила братів Антоніо, то не власноруч. Вона не дурна. Така рано чи пізно помітить, що за нею стежать. Тоді більше не діятиме так нахабно й стежити буде важче. Тому вони збирали всі можливі докази, поки могли.

Коли хтось кісточками пальців стукає у вікно з її боку, Донна підстрибує. Вона повертається й бачить жінку в жовтому жилеті, яка раніше йшла вулицею. У вікні з'являється усміхнене обличчя, жінка показує два стаканчики з кавою. Донна зауважує буйне біляве волосся й червону помаду на губах. Вона опускає вікно.

Жінка схиляється нижче й усміхається.

— Нас не представляли, але думаю, що ви Донна і Кріс. Я вам купила кави на заправці.

Вона передає каву, а Донна з Крісом дивляться одне на одного й приймають її.

— Я Конні Джонсон, але думаю, що ви це знаєте, — каже жінка. Вона плескає по кишенях куртки. — Я ще купила сосисок у тісті, не хочете?

— Ні, дякую, — відмовляється Кріс.

— Так, будь ласка, — погоджується Донна.

Конні вручає Донні паперовий пакет.

— Боюсь, я нічого не купила офіцерці, яка ховається за смітниками й фотографує.

— Вона все одно веганка, — каже Донна. — З Брайтона.

— Хай там як, я просто хотіла познайомитися, — пояснює Конні. — Прошу арештовувати мене, коли забажаєте.

— Так і зробимо, — обіцяє Кріс.

— Що в тебе за тіні на очах? — питає Конні Донну.

— Пет Мак-Грат, «Золотий стандарт», — відповідає Донна.

— Шикарні, — каже Конні. — Ну, на сьогодні справи все — раптом ви хочете піти додому. І за минулі два тижні ви не бачили нічого такого, чого я б не хотіла вам показати.

Кріс сьорбає каву.

— Це справді із заправки? Дуже добра.

— У них нова машина, — каже Конні. Вона сягає до внутрішньої кишені, виймає конверт і вручає Донні. — Можете взяти оце. Тут ваші фотографії, а також світлини всіх інших офіцерів, що нипають тут навколо. У цю гру можуть грати обидві сторони. Але ви ж не бачили, як робили ці знімки, га? Ми ще й провели кількох із вас додому. Тут є хороший знімок з побачення, на яке ти ходила днями, Донно. Особисто я вважаю, що ти можеш знайти когось кращого.

— Я теж, — каже Донна.

— Добренько, я піду собі, але було приємно нарешті побалакати особисто. До смерті хотілося познайомитися. — Конні посилає їм повітряний цілунок. — Ну, не зникайте.

Конні вирівнюється та йде геть від «форда фокуса». Позаду них з'являється «рейндж ровер». Відчиняються пасажирські двері, Конні сідає всередину, і її везуть геть.

— Отак, — каже Кріс.

— Отак, — погоджується Донна. — Що тепер?

Кріс знизує плечима.

— Чудовий план, шефе, — каже Донна. — А що ви загадали? Що ви побачили такого, що починається на букву «я»?

Кріс повертає ключ, заводить двигун і пристібає пасок.

— Ясне обличчя твоєї матері. Бачу його щоразу, як заплющую очі.

— О господи, — каже Донна. — Я подаю рапорт і переводжуся.

— Слушна думка, — каже Кріс. — Але спочатку прижучимо Конні Джонсон, гаразд?

3. Джойс

Мені дуже хочеться, щоб знову сталося щось захопливе. Байдуже що.

Може, пожежа, але в якій ніхто не постраждає? Просто полум'я та пожежні машини. Ми всі можемо стати навколо й дивитися, з термосами в руках. Рон би вигукував поради пожежникам. Або любовна інтрига. Добре, якщо за моєї участі, але я не жадібна, хай тільки буде елемент скандальності — наприклад, велика різниця у віці або комусь раптом знадобиться протез стегнової кістки. Можливо, одностатева інтрига? У нас у Куперс-Чейзі таких ще не було, але думаю, що це б усім сподобалося. Або, може, хай чийогось онука посадять до в'язниці. Або хай станеться повінь, тільки щоб до нас не дістала. Ну, ви розумієте, про що я.

Як подумаєш, скільки людей нещодавно померло, то стає доволі важко просто повернутися до гончарства в садовому центрі й перегляду старих серій «Таггарта». Хоч мені цей детектив і подобається.

Коли я була медсестрою, пацієнти постійно помирали. Давали дуба направо, наліво й по центру. Не зрозумійте неправильно, я ніколи нікого не вбивала, хоч це й було б дуже легко. Легше, ніж лікарю. Лікарів добряче перевіряли. Нині вже, мабуть, усіх перевіряють, але закладаюся, що це й досі можна обкрутити, якщо буде настрій.

Ібрагім не хоче, щоб я заводила собаку, але впевнена, що зможу його переконати. І незчується, як тільки про мого собаку й балакатиме. Закладаюся, він перший попросить його вигуляти. Ох, шкода, що Ібрагім не потрапив мені до рук тридцять років тому.

У Сассексі, одразу за межею нашого графства, є притулок для тварин усіх видів. Там і звичні коти із собаками, але також і віслики, кролики, морські свинки. Ніколи не подумала б, що морській свинці може знадобитися притулок, але он як виходить. Він усім нам іноді потрібен, не бачу причин, чому морські свинки мали б стати винятком. А ви знали, що в Перу морських свинок їдять? Недавно розповідали в «МастерШефі». Просто розповідали, не готували з них страви.

Ще там багато собак із Румунії — їх рятують і привозять сюди. Не знаю, як саме привозять, але спитаю. Навряд же бувають повні собак

літаки. У великому фургоні? Мали ж придумати спосіб. Рон каже, що ті собаки мусять гавкати з іноземним акцентом, але це ж Рон.

Ми подивилися сайт притулку, і бачили б ви тих собак, чесне слово. Мені впав в око один, що зветься Аланом. «Тер'єр невизначеного різновиду», — сказано на його сторінці. Як і я, спало тоді мені на думку. Алану шість років, і там кажуть, що не слід змінювати їхніх імен, бо вони до них звикли, але я не кликатиму пса Аланом, хоч як на мене тисніть.

Можливо, я могла б умовити Ібрагіма відвезти мене туди наступного тижня. Він останнім часом підхопив автолихоманку. Навіть поїде завтра до Фейргейвена. Відколи людей навколо почали вбивати, він посправжньому виповз зі своєї мушлі. Їздить за кермом і туди, і сюди, і геть скрізь — наче він Мюррей Вокер.

Мені досі цікаво, чому Елізабет за обідом була така дивна. Слухала, але не чула. Може, щось не так зі Стівеном? Ви ж пам'ятаєте її чоловіка? Або вона ще не оговталася після Пенні. Хай там як, у неї щось на думці, вона пішла з обіду з якимось твердим наміром. Для когось це точно означає погані новини. Тільки й можна сподіватися, що не для тебе.

А ще я в'яжу. Я і в'язання, уявляєте?

Розбалакалася з Дейдрою з «Теревенів за в'язанням». Її чоловік був француз, але вже помер — здається, упав з драбини, але може, й від раку, не пам'ятаю. Дейдра в'яже браслетики дружби для благодійності, і вона поділилася схемою. Їх роблять різних кольорів, залежно від того, для кого вони. Люди платять за них скільки хочуть, а гроші йдуть на благодійність. А я ще приладнала до своїх круглі блискітки. На схемі не сказано так робити, але в мене в шухляді ті блискітки лежать уже хтозна-відколи.

Я зробила червоно-біло-синій браслет для Елізабет. То була моя перша проба, й вийшло доволі нерівно, але вона чудово відреагувала. Я спитала, на яку благодійність вона хотіла б відправити гроші, а вона сказала, що фонду «Життя з деменцією» — і це ми найближче, ніж будь-коли, підступили до розмови про Стівена. Не думаю, що вона зможе довго тримати його коло себе: деменція просто пре вперед і ніколи не відступає. Бідолашна Елізабет. І, звісно ж, бідолашний Стівен.

Я також зробила браслет дружби для Богдана. Він був синьо-жовтий, бо я помилково вважала, що то кольори польського прапора. Богдан каже, що кольори польського прапора білий і червоний, а вже коли хто мусить знати точно, то це він. Він припустив, що я переплутала зі Швецією, і, здається, так і було. Мій Джеррі б мене виправив. Як і всі правильні чоловіки, Джеррі пам'ятав усі прапори.

Я побачила днями, що Богдан носить свій браслет. Він піднімався на вершину пагорба, працювати там на будівництві, й помахав мені — так я й побачила браслет на зап'ястку, поверх бозна-яких татуювань. Я знаю, що це дурниці, але не змогла втриматися від усмішки. Блискучі кружальця на браслеті блищали на сонці, і я теж.

Елізабет свій ще не вдягала, і я, мабуть, не готова їй це закинути. Але в мене вже виходить краще, а крім того, нам з Елізабет не потрібен браслет, щоб показати свою дружбу.

Мені вчора наснився будинок, у якому жили ми з Джеррі, щойно побралися. Ми відчинили якісь двері й знайшли нову кімнату, якої раніше ніколи не помічали. Ми почали складати плани, як її краще використати.

Не знаю, скільки років було Джеррі, він був просто Джеррі, але я була у своєму теперішньому віці. Двоє людей, які ніколи не бачилися, трималися за руки, сміялися й складали плани. Там рослина в горщику, тут кавовий столик. Як закохані.

Коли я прокинулась і згадала, що Джеррі не стало, у мене заново розбилося серце і я плакала без кінця. Мабуть, якби можна було чути зразу всі ранкові плачі в цьому селищі, то вони б звучали як пташиний спів.

Випав ще один прекрасний осінній день, але повітря вже трохи кусається, підказуючи, що таких у цьому році лишилося небагато. Зима нетерпляче чекає за рогом.

Зараз третя пополудні, Елізабет несе квіти для Маркуса Кармайкла. Для мерця. Того потопельника, який раптом став живіший від багатьох і оселився у квартирі 14 в Раскін-Корті. Чоловік, якого на її очах опускали в могилу на гемпширському цвинтарі, нині розпаковує коробки й силкується налаштувати вайфай.

Вона проходить повз «Верби», будинок для догляду в серці Куперс-Чейза. Місце, куди Елізабет навідувалася щодня, поки там була Пенні, — просто посидіти й побалакати з давньою подругою, попліткувати та скласти плани, не знаючи, чи чує її Пенні, а чи ні.

Звісно, тепер Пенні вже нема.

Вечори вже наступають раніше, і коли Елізабет підходить до Раскін-Корта й дзвонить у домофон квартири 14, сонце вже спускається за дерева на вершині пагорба. Що ж, поїхали. Минає коротка мить чекання, і її впускають.

У всіх будівлях є ліфти, але Елізабет користується сходами, поки може. Це корисно для гнучкості суглобів стегна й коліна. А ще вбити когось у ліфті, коли відчиняються двері, дуже легко. Нема куди тікати, нема де сховатися, а про твоє прибуття на поверх наперед повідомляє сигнал. Не сказати б, що вона зараз стривожена такою можливістю, вона не вчуває такого в цій ситуації, але завжди важливо не забувати рекомендовані практики. Елізабет ніколи не вбивала нікого в ліфті. Вона раз бачила, як декого штовхнули в порожню шахту ліфта в Ессені, але то ж інше.

Вона повертає зі сходів ліворуч, перекладає квіти в ліву руку й стукає у двері з номером 14. Хто їх відчинить? Що тут за історія? Чи варто їй турбуватися?

Двері відчиняються, і вона бачить дуже знайоме обличчя.

Це не Маркус Кармайкл, та і як то було б можливо? Але це, безперечно, один з тих, кому відоме його ім'я. І хто знав, що воно приверне її увагу.

Виходить, що їй таки варто турбуватися.

Чоловік вродливий і засмаглий, на голові й досі завзято тримаються пасма піщано-сивого волосся. Вона могла б здогадатися, що він ніколи не злісіє.

Як узятись до цієї ситуації?

— Маркус Кармайкл, я так розумію? — каже Елізабет.

— Ну, я теж так розумію, — відповідає чоловік. — Радий тебе бачити, Елізабет. Квіти для мене?

— Ні, я просто ходжу скрізь із квітами, щоб викаблучитися, — каже Елізабет і віддає їх, переступаючи поріг.

— Так і думав, так і думав, але все одно поставлю їх у воду. Проходь, сідай, почувайся як удома.

Він зникає на кухні.

Елізабет оцінює квартиру: геть гола, ніде немає жодної картини, жодної прикраси, жодної оздоби. Жодного знаку того, що людина «вселилася». Два крісла, з яких легко вискочити, стосик книжок на підлозі, лампа для читання.

— Тут затишно, — каже Елізабет до кухні.

— Не мій вибір, люба, — каже чоловік, повертаючись до кімнати з квітами в чайнику. — Наважуся припустити, що трохи обживуся, хоч і сподіваюсь, що не затримаюся тут надовго. Принести тобі келих вина?

Він ставить чайник на підвіконня.

— Так, будь ласка, — каже Елізабет і моститься в кріслі.

Що відбувається? Чому він тут? І чого хоче від неї через стільки років? З усього видно, що це означає для неї халепу. Кімната ледве мебльована, жалюзі закриті, спальня на замку. Квартира 14 в Раскін-Корті скидалася на укриття.

Але укриття від чого?

Чоловік повертається з двома келихами вина.

— Тобі мальбек, якщо не помиляюся?

Елізабет приймає келих, і чоловік сідає в крісло навпроти неї.

— Ти, мабуть, вважаєш, що це приголомшлива демонстрація феноменальної пам'яті — згадати, яке вино я пила ті двадцять з гаком літ, що ми знали одне одного?

— Мені сімдесят, люба, зараз усе — приголомшлива демонстрація феноменальної пам'яті. Будьмо! — підносить він келих.

— Навзаєм, — каже Елізабет, підносячи й свій. — Давно не бачились.

— Дуже давно. Але ти не забула Маркуса Кармайкла?

— Це було дуже тонко.

Маркус Кармайкл був приви́дом, якого придумала Елізабет. Вона була в такому фахівчиня. Того чоловіка ніколи не існувало, вона створила його суто для того, щоб передавати таємниці росіянам. Чоловік з минулим, створеним із фальшивих документів і поставлених світлин. Агент, якого ніколи не було, передавав ворогу таємниці, яких ніколи не існувало. А коли росіяни підступили трохи ближче, захотіли отримати від свого нового джерела трохи більше, настала пора позбутися Маркуса Кармайкла, «позичити» нічийне тіло з однієї з лондонських навчальних лікарень і поховати його на гемпширському цвинтарі, поставивши юну друкарку з пресцентру в образі згорьованої дружини виплакувати над ним очі. І поховати брехню разом з ним. Отже, Маркус Кармайкл був мерцем, який ніколи не жив.

— Дякую, я й подумав, що ти потішишся. Маєш дуже добрий вигляд. Дуже. Як там... нагадай... як Стівен? Твій поточний чоловік?

— Може, не будемо? — зітхає Елізабет. — Може, перейдемо зразу до того, чому я тут?

Чоловік киває.

— Аякже, Ліззі. Ще набалакаємося про життя-буття після того, як я все розповім. Але це ж і досі Стівен, так?

Елізабет думає про Стівена, що сидить удома. Вона залишила йому ввімкнений телевізор, тож якщо все гаразд, то він зараз дрімає. Їй хочеться бути з ним, сидіти поруч, щоб він її обіймав. Вона не хоче бути тут, у порожній квартирі з небезпечним чоловіком. В минулому їй траплялося бачити, як він убивав людей. Це не та пригода, на яку вона сьогодні сподівалася. Їй миліші Стівен і його поцілунки. Джойс і її собаки.

Елізабет знову відпиває вина.

— Я так розумію, тобі щось від мене треба? Як завжди.

Чоловік спирається на спинку крісла.

— Ну, мабуть, що так. Але нічого надмірного — радше дещо таке, що тебе розважить. Пам'ятаєш, що таке розваги, Елізабет?

— Я й без того тут непогано розважаюся, але дякую красно.

— Ну так, я чув. Убивства й усе таке. Прочитав усе досьє.

— Досьє? — питає Елізабет. Наче щось обірвалося всередині.

— О, ти тут бовталася так, що хвилі дійшли й до Лондона, — попросила за минулі кілька місяців про стільки різних послуг. Фінансові звіти, висновки експертів, а ще, здається, навіть запросила сюди судового експерта на пенсії та викопала якісь кістки? Ти думала, що цього ніхто не помітить?

Елізабет усвідомлює свою короткозорість. Звісно, вона попросила про кілька послуг, коли вони з «Клубом убивств по четвергах» розслідували смерть Тоні Каррена та Ієна Вентема. І коли ідентифікували ще одне тіло, яке знайшли закопаним на кладовищі на пагорбі. Вона мусила знати, що хтось усе це фіксує. Не можна просити про послуги без того, щоб їх попросили повернути. То чого проситимуть зараз?

— Що тобі від мене треба? — питає вона.

— Просто поняньчитися.

— З ким поняньчитися?

— Зі мною.

— І чого б тобі потрібна була нянька?

Чоловік киває, відпиває вина й схиляється вперед.

— Розумієш, Елізабет, боюся, що я накликав на себе трохи незручностей.

— Деякі речі ніколи не змінюються, так? Може, розповіси детальніше?

Чується звук ключа в замку, і двері відчиняються.

— Хоч раз вчасно, — каже чоловік. — Ось жінка, яка допоможе мені розповісти цю історію. Познайомся з моєю кураторкою.

До кімнати заходить Жоржина, нова офіціантка з ресторану. Вона киває обом.

— Сер, мем.

— Ну, це дуже багато чого пояснює, — каже Елізабет. — Жоржино, сподіваюся, що ти краща оперативниця, ніж офіціантка.

Жоржина шаріється.

— Чесно кажучи, мем, боюся, я в цьому не впевнена. Але думаю, що втрьох ми зможемо з усім упоратися та будемо в безпеці.

Елізабет з досвіду знає, що такі укриття, як ця квартира, безпечні недовго. Жоржина пересуває чайник з квітами убік.

— Милий букет.

Вона всідається на підвіконні.

— В безпеці від чого? — питає Елізабет.

— Ну, дозволь почати спочатку, — каже чоловік.

— Так і зроби, Дагласе, — дозволяє Елізабет і допиває келих. — Ти був мені жахливим чоловіком, але завжди добре вмів розказати історію.

Ібрагім щойно обідав з Роном. Він намагався вмовити Рона спробувати хумус, але той не скорився. Рон, якщо йому дозволити, залюбки щодня їв би самі яловичину, яйця й картоплю. Заради справедливості варто сказати, що йому вже виповнилося сімдесят п'ять, а він досі нічогенький, тож хто може стверджувати, що його дієта неправильна? Ібрагім зачиняє дверцята машини й застібає пасок.

Рон збуджений, бо наступного тижня у нього гостюватиме його онук Кендрік, тож Ібрагім збуджений теж.

Ібрагім був би чудовим батьком і чудовим дідусем. Але цьому не судилося бути, як і багато чому іншому в його житті. Старий ти дурень, думає він, обертаючи ключ, ти припустився найбільшій помилки з можливих. Ти забув пожити. Просто сховався собі в безпечному куточку.

І що хорошого це йому дало? Той вибір, який він побоявся зробити? Те кохання, в яке сором'язливо не поринув? Ібрагім думає про численні життя, які пропустив на своєму шляху.

Він завжди був «поміrkований», але зараз вирішив узяти бика з прислів'я за роги. Вирішив трохи більше жити теперішнім. Вирішив повчитися з Ронової хаотичної свободи, з веселого оптимізму Джойс, а також у невідворотної кувалди криміналістичної справедливості, якою є Елізабет.

Не купуй собаку, Джойс. Ось що він сказав. Але їй, звісно, саме це й слід зробити. Він скаже їй про це, щойно повернеться. Чи дозволить вона його вигулювати? Звісно ж так. Пречудова вправа для серця і судин. Усім варто купувати собак. Чоловікам варто одружуватися із жінками, яких вони кохають, а не сполохано тікати до Англії. Ібрагім мав ціле життя, щоб осмислити те рішення. Він навіть ніколи не обговорював його зі своїми друзями. Може, колись таки варто це зробити?

З воріт Куперс-Чейза він повертає ліворуч. Звісно, двічі перевіривши, чи ніхто не їде.

Там, назовні, є цілий світ, і хоч той світ Ібрагіма дуже лякає, він вирішив, що йому треба іноді вибиратися кудись із поселення. І ось він тепер тут, серед гамору, транспорту й людей.

Він вирішив раз на тиждень катати Ронову «дайхацу» до Фейргейвена. Ось зараз саме проминає межу міста. Це майже п'янить. Лиш він один. Ібрагім збирається трохи походити по крамницях, посидіти з кавою в «Старбаксі» й почитати газету. А ще — дивитися та слухати. Про що люди нині говорять? Чи нещасні на вигляд?

Ібрагім тривожиться, чи знайде де запаркуватись, але легко натрапляє на вільне місце. Він хвилюється, що не розбереться з тим, як заплатити в паркоматі, але й це опановує завиграшки.

Що це за психіатр, який боїться життя? Та всі психіатри такі, гадає він, — справді, саме тому й стають психіатрами. Хай так, але яка шкода від того, щоб трохи впустити світ усередину? У Куперс-Чейзі якщо не пильнувати, то й розум скам'яніє. Одні й ті самі люди, розмови, скарги й нарікання. Розслідування вбивств принесло Ібрагімові багато користі.

Він швидко відкриває для себе каси самообслуговування й безконтактну оплату. Абсолютний мінімум взаємодії з людьми. Не треба вітатися кивком із тим, кого ніколи раніше не бачив. Подумати тільки, а він же міг про все це не дізнатися!

Ібрагім знаходить одну приємну незалежну книгарню, де людині не дорікають, якщо вона сяде в крісло й годинку почитає. Звісно, Ібрагім купує книжку, яку почав. Вона називається «Ти» — про психопата на ім'я Джо, якому Ібрагім немало співчуває. Він купує ще три книжки, бо хоче, щоб ця книгарня не зникла до того, як він повернеться сюди наступного тижня. Коло прилавка тут стоїть табличка з написом: «Маленькі книгарні — користуйся або прощайся».

Користуйся або прощайся. Дуже точно. Саме тому він тут. Вийшов на гамір, мимо мчать машини, гукають щось підлітки, лаються будівельники. Він почувається добре. Він не такий наляканий. Мозок жвавішає. Користуйся або прощайся.

Він дивиться на годинник. Три години промайнули, час повертатися додому, а голова в нього повниться цією пригодою. Після того як він скаже Джойс, що їй таки варто завести собаку, він ще розповість їй про безконтактні платежі. Вона точно про них знає, але, певно, ніколи не цікавилася технологіями за тим усім, а от він щойно поцікавився. Коли живеш по-справжньому, то час летить.

Він припаркував Ронову «дайхацу» коло поліцейного відділку Фейргейвена, тому що це ж має бути найбезпечніше місце паркування.

Можливо, якогось іншого тижня він заскочить туди побачитися з Крісом і Донною. А чи можна навідувати поліцію на роботі? Він упевнений, що йому зрадіють, але не хотів би затримувати, скажімо, розслідування якогось підпалу, бо вони будуть змушені розважати його розмовою. Але такі тривоги — це старий Ібрагім. Новий Ібрагім просто скористається нагодою. Хочеш побачитися з кимось? Іди й побачся. Рон би так і зробив. Хоча Рон також може піти до вбиральні й залишити двері відчиненими, тож Ібрагім мусить пам'ятати, що все-таки є певні межі.

На розі коло поліційного відділку він проминає трьох підлітків, усі на велосипедах та в капюшонах. Він уловлює запах канабісу. У Куперс-Чейзі його багато хто курить. Нібито щоб зменшити прояви глаукоми, але ж із погляду статистики навряд чи аж у стількох тамтешніх жителів глаукома? Якось ще в юності багатші друзі вмовили Ібрагіма спробувати опіум. Він був надто завзятим боягузом, щоб спробувати знову, але, можливо, це ще один пункт, який слід додати до списку? Він роздумує, де можна купити опіум. Кріс і Донна мусять знати. Знайомство з поліціантами — річ дуже корисна.

Ібрагім розуміє, що ці троє юнаків — саме той різновид людей, якого йому варто боятися. Але вони його геть не лякають. Молодь на велосипедах споконвіку гуртувалася на розі вулиць, і так буде завжди. У Фейргейвені, у Лондоні, в Каїрі.

Ібрагім уже бачить попереду «дайхацу». Дорогою назад він заведе її на мийку. Перш за все — щоб подякувати Рону, але й тому, що Ібрагіму подобаються автомийки. Він витягає телефон. Це перше, чого він сьогодні навчився. За паркінг можна заплатити застосунком у телефоні (застосунок — це така програма). Можливо, це й непогано, що всі дивляться в телефони? Можливо, коли у тебе в кишені лежить уся історія людського знання й досягнень, то це нормально — певний час дивитися на...

Він не чує, як наближається велосипед, але відчуває, як той пролітає повз нього, бачить руку, що хапає телефон та викидає його з долоні ривком, від якого Ібрагім падає на землю.

Він приземляється на бік і котиться, аж поки його не спиняє бордюр. Біль виникає миттєво — у руці, в ребрах. Рукав піджака розірваний. Чи можна буде його полагодити? Він сподівається, що так: це його улюблений піджак, але розрив на вигляд серйозний, підла підкладка

визирає з дірки, наче кістка. Він чує кроки, біг, підлітковий регіт. Кроки досягають його, він відчуває два удари ногами. Один у спину й один у потилицю. Він знову б'ється головою об бордюр.

— Раяне, доганяй!

Усе дуже погано, Ібрагім це розуміє. Трапилося щось серйозне. Він хоче поворухнутись, але не може. Вовняні штани набирають вологи з канави, він відчуває смак крові.

Знову біжать чийсь ноги, але Ібрагім не має як захиститися. Обличчя набирається холодом від бордюру. Кроки спиняються, але цього разу його не б'ють, натомість він відчуває на плечах чийсь руки.

— Друже? Друже? Господи! Крістіно, викликай швидко.

Так, пригода завжди закінчується швидкою допомогою, хто би ти не був. Чим він поплатився? Тільки зламаними кістками? У його віці й це доволі погано. Чи чимось гіршим? Його вдарили ногою в потилицю. Що б не сталося далі, одне він знав точно. Він припустився помилки. Йому слід було лишатись у безпеці. Тож відтепер не буде жодних подорожей до Фейргейвена, ніякого сидіння в книгарні. Де його нові книжки? Мокнуть на асфальті? Його трусять.

— Друже, розплющ очі, не вимикайся!

Але ж мої очі розплющені, думає Ібрагім, а тоді розуміє, що ні.

Елізабет сьорбає другий мальбек і слухає, як Даглас Міддлміс, її колишній чоловік, розповідає про міжнародну схему з відмивання грошей. Що пояснює, нащо людині його віку могла знадобитися нянька.

— Ми довгенько до нього придивлялися, до цього парубка на ім'я Мартін Ломакс, — гарненький старий будинок, вдосталь грошей, але походження всього цього підтверджене паперами. Хлопці з фінансів навіть торкнутися його не могли. Але коли щось знаєш, то вже знаєш, правда?

— Так, — погоджується Елізабет.

— До нього додому ходить хто завгодно, о будь-якій порі. Росіяни, серби, турецька мафія. Усі приходять до такого собі будиночка на краю одного сонного села. Гемблдон, знаєш таке? Там винайшли крикет.

— Шкода це чути, — каже Елізабет.

— «Рейндж ровери» й «бентлі» так і шелестять сільськими дорогами. Араби на гелікоптерах, повний парад. Одного разу командир Ірландської республіканської армії вистрибнув з парашутом із легкомоторного літака й приземлився у нього в садочку.

— То чим він займається? — питає Елізабет. — Неофіційно.

— Страхуванням, — каже Жоржина.

— Страхуванням?

— Він як банк для великого криміналу, — каже Даглас, нахилившись уперед. — Скажімо, турки купують в афганців п'ятдесят тисяч тонн героїну. Вони не хочуть платити повну суму.

— Ви теж навряд чи захочете платити повну вартість холодильника, поки його не доставлять, — каже Жоржина.

— Дякую, Жоржино, — каже Елізабет. — Без тебе я заплуталась би.

— Тож вони дають довіреному посереднику гарантований завдаток у розмірі, скажімо, десяти мільйонів, — каже Даглас. — На знак доброї волі.

— І Мартін Ломакс — той посередник?

— Ну, йому всі довіряють. І ти б йому довіряла, якби познайомилася. Він дивний хлопець, по-справжньому лихий, але надійний. Надійного лиходія знайти важко. Сама знаєш.

Елізабет киває.

— Тож його будинок набитий готівкою?

— Іноді готівкою, іноді екзотичнішими речами. Безцінними картинами, золотом, діамантами, — каже Даглас.

— Один узбецький дилер якось приніс перше видання «Кентерберійських оповідей», — вставляє Жоржина.

— Будь-що цінне, — підсумовує Даглас. — І ці речі лежать у будинку нашого парубка в захищеній кімнаті. Якщо угода проходить добре, він повертає завдаток, який потім часто-густо буде використаний отак знову. А коли щось піде не так, завдаток іде на компенсацію.

— То ця захищена кімната — неабияке видовище? — питає Елізабет.

— Підозрюю, що в будь-яку мить у ній можуть бути пів мільярда готівкою і ще стільки ж золотом і коштовностями, крадені Рембрандти, китайський нефрит на кілька мільйонів. Просто лежить отак за кілька кілометрів від Вінчестера, ніхто й не здогадується.

— А звідки ти все це знаєш?

— Ми були в тому будинку багато разів, — пояснює Жоржина. — У нас мікрофони засвердлені в стіни й камери у вимикачах світла.

— Усі відомі тобі трюки, — каже Даглас.

— Навіть у захищеній кімнаті?

Жоржина хитає головою.

— Ми жодного разу туди не потрапили.

— Але там і в інших місцях лежить достатньо, — каже Даглас. — Коли я вломився туди, на більярдному столі лежав Ван Ейк.

— Коли ти вломився?

— Звісно, мені допомогли. Жоржина та один хлопець зі Спеціальної морської служби.

— То ти ще й майстриня зламів, Жоржино? — каже Елізабет юній дівчині, що сидить на підвіконні, звисивши ноги.

— Я просто вдяглася в чорне й робила, що було сказано, — відповідає Жоржина, пересуваючись зручніше.

— Ну, це хороший опис кар'єри в службах безпеки, — каже Елізабет. — Тож ви двоє з якимись зацікавленими друзями вломилися в будинок, по горище напханий скарбами?

— Саме так, — каже Даглас. — Просто щоб трохи роздивитися, що й до чого, розумієш? Оцінити масштаб, клацнути кілька кадрів

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ